

въ Цариградъ лични българе писмено и устно молиле Висока-та Порта щото, съгласно съ разпорѣждания-та на Хатихумаюна, да се допустне и на българския народъ да си има народно духовенство, българския народъ да не е вече духовно подчиненъ на гръцкия, да имѣтъ и българе-тѣ еднакви и равни правдини по черковно то управление, па и тѣ да знаѣтъ какъ щѣтъ се употрѣбаватъ доходи-тѣ отъ български-тѣ епархии по това управление. Обаче намѣстникъ-тъ на пѣрвия султановъ министръ имъ отговорилъ, че е невѣзможно да се удовлетвори такова искание на българския народъ, ала имъ далъ надѣжда, че правителство-то ще види да стори щото би могло да се стори.

Споредъ обичайя въ Цариградъ, при всички-тѣ поглавни храмове въ тоя градъ има епископи безъ приходъ (енория); тѣ извършвѣтъ богослужение то въ по-голѣми-тѣ празници и бдѣтъ за добрия редъ въ храма. По предназначение-то на настоятелство-то и на нѣкои по-видни търговци за да има и при българския храмъ единъ епископъ, та по такъвъ начинъ да се даде поводъ за да се рѣкоплагѣтъ и българе за владици, цариградски-тѣ българе рѣшили да помолѣтъ патриарха да рѣкоположи отца Неофита Рилски, или отца Илариона Халиандарски за владика при българския храмъ. Тогава отецъ Иларионъ билъ представителъ въ Цариградъ на светогорски-тѣ монастире. Нъ по разни причини и сплетни, въ които взелъ участие и тогавашний русски посланикъ въ Цариградъ, Титовъ, патриархия та казала на български-тѣ пѣрвенци, че за владика при българския храмъ може да имъ рѣкоположи свещеноинока Стефанъ Ковачевичъ, а не друго, заради това да ѣ заявѣтъ писмено, че искѣтъ него. Макарь и да имъ не било това по воля-та. цариградски-тѣ българе се съгласиле съ предложението на патриарха и на 15-й Августа 1851 год. Ковачевичъ билъ рѣкоположенъ за епископъ при българския храмъ въ Цариградъ, подъ назание *Лаодикийски* ⁽⁴⁷⁾. Обаче не се минжло много врѣме и Сте-

(47) Цариградски-тѣ българе сѣ имале право, като не щѣле Стефанъ Ковачевичъ за владика, защото, прѣди всичко, той не билъ българинъ, ами билъ сѣрбинъ отъ Австрия. За да избѣгне наказание-то за извѣстни влосторства, Стефанъ Ковачевичъ побѣгналъ отъ родина-та си та дошѣлъ въ Бѣлградъ, обаче, поради нѣкаквеси политически причини, сѣрбско-то правителство го испѣдило изъ Сѣрбия. Слѣдъ много скитания низъ Влашко, Ковачевичъ дошѣлъ въ рилския монастиръ; тука сѣ притворство-то си, той умѣлъ да пазмаи простодушна-тѣ иноци да го испратѣтъ въ